

νόητοι . . . Εἰς τὴν ὑγείαν σας, Κύριε! Καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέπιε μέχρι τρυγὸς τὸ πόνσιον· εἴτα δὲ, λείχων τὰ χεῖλη, ἀγαπεύσας θορυβῶδες καὶ μετ' ἀρεσκείας ψύχων τὰ στήθη του, μ' ἐκαλημάκτισεν εὐγενῶς καὶ ἐπῆλθεν ἄφροντις δλος.

Αὔρουστέρος Ἀθρέου.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΘΕΡΜΟΥΓΛΑΙ

‘Υπὸ

I. E. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια, ἔτος φυλλάδιον 112.)

I.

Τοῦ χαλκοῦ ἡ ἀγρία εἰς τὸ ἄγριον σκότος

Όλοιούζει κλαγγή,

Τοῦ ἱρέων ως δεινὸν ὑποχθόνιος κρότος

Φρικωδῶς παταγεῖ,

Καὶ καθὼς ἥφαιστείον πλακωμένοι κρατῆρες

Λυστρωδῶς σπορταροῦν καὶ βρυχῶνται,

Κι' ως δαιμόνων χιλίων οἱ πυρφόροι μυκτῆρες

Φρικαλέους σπινθῆρας ἐκπᾶνται,

Οὗτοι φέγγει τὴν νύκτα τοῦ πολέμου ἔκεινην

Ἄστραπὴ τοῦ χαλκοῦ,

Καὶ ἀπαίσιον δείχνει τὸν ἡρώων τὴν μῆνιν

Ώς θειν τοῦ κακοῦ.

Τῶν θυητῶν τοὺς στενάχους μὲ τὴν πτέρναν του πνίγων

Τῆς φθορᾶς ὁ ἀθάνατος γέρων,

Πανιαχόθι πλανᾶται, τοῦ Ἑρέων ἀνοίγων

Τὰς δπάς, καὶ τὸ δρέπανον αἰρών.

Καὶ βογγεῦσιν εἰ λόγγοι εἰς τὴν στένουσαν Οἰην,

Καὶ μυκᾶται ἡ γῆ,

Μ' ἀρυθρὸν καταρρέκτην τὴν γλαυκὴν Ἀμφιτρύην

Καταβάπτει ἡ σφαγῆ.

Τῆς πατρίδος οἱ μύσται τὴν θυσίαν τελοῦτιν,

Καὶ τὰ θύματα θύσκουν ἐφ φρίκῃ,

Κάθε κιύπος καὶ θῦμα, κάθε κτύπος, κροτοῦσιν

Οἱ σφαγεῖς. « Ἡ πατρὶς καὶ ἡ γῆ

Ὥθεα! μὲ τὴν θείαν τοῦ νεός σου ἀκιννα

Ἀρωγός μου γενοῦ,

Νέφος τ' ἄθλα σκεπάζει τῶν Ἱρώων ἔκεινα

Τῶν μέντοι τὸ Οὐρανοῦ . . .

. . . Τὸν Διθύραμβον βλέπω! τοῦ πολέμου δύγας

Ομοιάζει μαινόμενον θῆρα,

Καὶ σπαράσσων σκορπίζει τοὺς ἀνάλκιδας Φρύγας,

Καὶ τὸν φεύγουν ως αἰτνης κρατῆρα . . .

Πλὴν, τὸ κρότος ἔξαφίνες σταματᾷ τόσους κρότους

Ἀνηγχήσας φρικός; —

Ο Βρασίδας εἰς βράχον, ώς δολίμων τοῦ σκότους

Ἐπιφράνεται αὐτὸς,

Κ' ἐφροσύλησε κάτω τῆς Ἀσίας δολίας

Ἀθροσκόμης τοῦ Ξέρκου δμαίμων,

Τρομερὰ κροταλίζων. — Εἰς τοὺς πόδας ἀλαίας

Νεκρὸς ἔστη ως ἄψυχος δαίμων,

Οἱ Ἀθάνατοι φρίσεον! δὲ Υδάρην δὲ μάτην

Λυσσωδῶς ἀπειλεῖ,

Ωσεὶ φάνιασμα φεύγει τὸν δεινὸν Σπαρτιάτην

Τῶν Περσῶν ἡ φυλή.

Ἄλλ' ἐνῷ ἐπιστρέφουν τὸ θρασύδειλον βῆμα,

Τοὺς πετρόνες χραυγή. « Σπαρτιάται!

« Πρὶν ὁ ἥλιος λάμψει νὰ σφραγοῦν ως ἐν θύμα

· Τοῦ βωμοῦ τῆς Ἐλλάδος — Κινπάπι!

Καὶ κινποῦν οἱ ἀνδρῖτοι τὰ πολύρυλα σμάγη,

· Ω; δρυγίλοι θεοί,

Καὶ κινποῦν . . . δὲ Φοῖβος ν' ἀνατείλη βραδύνει.

· Η φρικώδης βοή

Τὸν τρομάζει τοιαύτην δὲν ἐφώτισε θέαν

Εἰς τὰ νῶτα ποτὲ τοῦ πλανήτου,

Καὶ τὴν φάλληγγα οὕτις θὰ ἰδῃ τὴν γενναῖαν

Ζῶσαν ἔτι ή θεία μορρή του.

· Ω! τὰ ἔθνη ἔκεινα τῶν Περσῶν, τῶν Βακχρίων,

Μήδων, Πάρθων, Σκυθῶν,

Αιθιόπων, Αράβων, καὶ Θρακῶν, καὶ Συρίων,

Παρλαγόνων, Ἰνδῶν,

Αίγυπτίων, Φοινίκων . . . Όλα πλὴν δὲν μετρεῦνται,

Τὸ καθέναν πολεμεῖ ἔνας Ἐλλην,

Εἶναι νῦν ἐβενόχρους, κατ' ἀλλήλων ὀθοῦνται,

Καὶ ἀγέλη σπαράττεις ἀγέλην.

Εἶναι σκότος! ἔκεινου τοῦ φρικωδείους ἀγῶνας

Μυστικὸς θεατής,

· Έκ τοῦ χάους ἡρέμα ἐπιβλέπει δέ μόνος

Τῶν θυητῶν δίκαστης.

Τοῦ ἀνθρώπου τὸ βλέμμα, καὶ τὸν νοῦν μηδενίζει:

Τοῦ θανάτου δεινὴ σκοτοδίνη.

Εἰς τοῦ κόσμου τὰς τύχας θεσμὸν μέγαν θεσπίζει

· Ή δρυγή τῶν Ελλήνων ἔκεινη.

Βλέπω πλὴν τῆς Θεσπείας τὸν Νηρέα διέτην!

· Αρης ὅλος φρικτὴν

Λοφιάν επιστείει, καθὼς λέοντος χαίτην

· Ανορθόνων αὐτέν·

Μὲ τὸ φάσγανον θραύσει τῶν Λιγύων κρανίο,

Οὔτε εἰδὲι ή καλὴ Ἀρτυστώνη

Τὸν υέδην ποτὲ πλέον· τὸν γεικὸν τοῦ Γωδρύα

Νεκρῶν στίφος Λιγύων πλακόνει.

· Άλλ' ίδου, τῆς Γῆς τέκνον, ως δέ πάλαις Ἀνταῖος,

· Ο Τιγράνης Λυδὸς

Θέαν ἔχει θανάτου, εἶναι τίγρης γενναῖος,

Καὶ δρυμῇ λυσσωδῶς,

· Ο δέ Κλύμενος, δτις μὲ ταρσούς πτερωμένους

· Πρνταχοῦ περιτρέχει καὶ σφαῖει,

Σταματᾷ ἔναντι του ιεροῦ πλήρης μένους,

Πίπιει πλὴν, καὶ ως σκύμνος σφαδάζει.

· Ο Τιγράνης προσβάίνει μὲ τῶν Μήδων τὸ τάγμα,

Πλὴν ὁ πόθεν στραφῆ,

Νεκρῶν λόφους εύρισκε, ἢ πικενῶν ζώντων φράγμα

Πανιαχοῦ τὸν ὄθει.

Καὶ μαντεύει ποῦ εῖναι, τὴν φωνήν των ἀκούων,
Τὴν φωνήν τῶν φυλῶν τῆς Ἀσίας,
Ζητεῖ Ἑλληνας μάτην, καὶ εἰς Πέρσας προσκρούων
Σπαρταρεῖ καὶ λυσαῖ ἐκ μανίας·

Λειτουργὸς τοῦ θαταίου τῶν Ἑλλήνων ἡ πιέρυξ
Πανταχόθεν λυτή,
Συνωθεὶς καὶ ἀλλήλων τοὺς ἔχθροὺς δλους πέριξ,
Καὶ νεκρεὺς τοὺς πατεῖ.
Τεσσαράκοντα μόνον ἀριθμοῦσι δεκάδας,
(Θεσπιεῖς ἔκατὸν ἑπολέμουν)
Ἄλλ' οὐδὲ τοὺς σκεπάζει, καὶ οἱ ἔχθροι μυριάδας
Τοὺς φανταζονται δλοι, καὶ τρέμουν.

Τὸ φριετὸν δυμας δρᾶμα ἔκτυλισσεται τώρα!..
Μὲ τὸν πόδα ταχὺν
Ἡ νὺξ ἐντρομος φεύγει, τοῦ θανάτου ἡ ὥρα
Τὴν βαθείαν ἀχλύν,
Ἡτις χρύπτει τὴν μάχην, ὡς βαρὺν πέπλου αἴρει,
Καὶ ὀχραίνει τὰ μέλανα νέφη·
Ἡ αύγη φῶς σκιῶδες τοῦ Ἀπόλλωνος φέρει,
Καὶ τὴν Ἔω βαθὺν ροδοστέφει:

« Διηνέκη! » ἐθρόνεται. « Διηγίκη » καὶ πάλιν
Τοῦ Βρασίδα κραυγὴ,
Τὸν Τιγράνην ἱσάφινης εἰς τῶν δπλων τὴν πάλην
Καταπλήττει ἡ κλαγγή,
Ταχυστρέψει τὸ βλέμμα, καὶ κυτταζει ἐγγύς του
Ὑπεράνθην μέν τὸν ὡραῖον
Τοῦ Δαρείου πεσόντα. — Αὐτουργὸς τῆς θανῆς του
Ο Δηνέκης ἐμβλέπει ἀργαλέον.

» Αἰμοδόρε! (κραυγάζει) μὲ παιδία μετρᾶσαι
ο Κ' εἰσαι μόνον θραύσος:
« Ἀλλὰ τώρε, μὴ πλέον, γὰ σωθῆς μὴ καυχᾶσαι »
Κ' ἐπιπίπτων ταχὺς,
Ἀκοντίζει τὸ ἔγχος μὲ ἀκαθεκτον μένος,
Καὶ τὸ ἔγχος εὐτόχως ἐξῆρε φθον,
Πλὴν τοῦ ἥρως μόλις δοκιμάζει τὸ σθένος,
Τὴν ἀπίδια βαλὸν ἐσυντρίθη.

« Ἀχολούθει, δὲν φεύγω ο — ἀνακράζει ο Ἑλλην,
Καὶ τὸ ξίφος κινῶν
— Εἰς τὴν πέριξ τῶν Μήδων θλιβούμενην ἄγελην
Φόνον σπείρεις δεινὸν,
Καὶ δρμῷ ἵκι δῆπον πρὸ πολλοῦ τοῦ Βρασίδα
« Ή κραυγὴ ἀρωγὸν τὸν ἐκάλει,
Ἐκεῖ δῆπον παντόθεν τὸν κλεινὸν Λεωνίδα
Ο Υδάρηνς μὲ στίφη προσσέβλει·

« Ο Τιγράνης διώκων τὴν δραπέτιδα λείαν
Μὲ τὸ πεῖγμα θηρὸς,
Φθάνει δῆπον τελεῖται μὲ πυρίην μανίαν
Ο ἀγῶν φοβερός.
... Καθὼς διαν διατεί τῶν δρυμώνων, κοχλάζων
Απὸ αἷμα καὶ πῦρ κυματίζει
Τὴν φριξότριχα κόμην ἀπαισίως τειναζων,
Καὶ θηρῶν ἀγέλην ξισχύζει,
Τῶν Ἑλλήνων δμοίων δ φρικιδες στρατηλάτης
Ολος μένος καὶ πῦρ.

Πολεμεῖ, καὶ πλευρόθεν, πᾶς αὐτοῦ Σπαρτιάτης

Εἰς ἀκάθεκτος θῆρα

Στρατηγοὶ τρεῖς τοῦ Ξέρξου μὲ τ' Ἀθάνατον στέρος

Τὸν κυκλόνουν ὡς ζώνη χαλκίνη,

Ο Μεγάβουζος αἴρων τὸ πελώριον ἔφος

Σπαρτιάτου τὸ αἷμα ἐχύνει,

— Τοῦ καλοῦ Τηλεκλέους τὸ ἀδελφοῦ του τὰ στέρνα

Κατεσπάραξ αὐτὸς,

Πλὴν ἐνῷ τὸν ἐπάτει ἡ βαρεῖη του πιέρνα,

Ἐχρηματίσθη σφακτός.

« Οχι ἄλλον » Ο ἄναξ τοῦ Εύρωτα κραυγάζων,

Τὸν Μεγαβουζον ρίπτει θανόντα

« Σαλπισμὸν Θηραμένη! » Ἐπιστρέψει προσταζων,

Κι δ χαλκὸς σμερδαλέον ἐβρόντα...

Εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Αἰτίης τῶν Τιτάνων ἡ φάλαγξ

Οταν σείη τὴν Γῆν,

Τὴν βοὴν τοῦ Ταρτάρου ἡ ὀλόφλεκτος φάραγξ

Προμυκάται μ' ὀργὴν,

Καὶ κατόπιν ἐμεὶ κεραυνοὺς ἐρεβώδεις,

Καὶ πυρὸς ἐρυθρόχλωμον κῦμα,

Τῶν ἀγροίκων δ' ἀγέλας φρικασμός παγετώδης

Συγκρατεῖ εἰς τὸ τρέμον των βῆμα.

Καὶ τῆς σάλπιγγος οὕτω τὸ χαλκόθρεον σιέμει

Ἐδσνεῖτο φρικτόν,

Καὶ κεραύνον οὕτω τῶν Ἑλλήνων τὸ σῶμα

Διεξώμα λυτόν,

Οι ἀγροίκων ἀγέλαι τῆς Ἀσίας τὰ σμήνη

Φρικιῶντα κ' ἐμβρόνητα μένουν,

Γῶν ἀνδρείων δ' λόχος παντοῦ θάνατον χύνει,

Κι διέθροισται καὶ χαίνουν.

Ο Κλεόδαμος, Ἄγις, Ορτιφένται, Γυλιδάς,

Ο κλαίνος Θεσπιεὺς,

Κι διθύραμβος φθάνουν μὲ τοὺς τρεῖς Τυνδαρίδας·

Ο δεινὸς Βασιλεὺς

Παρατάττων τοὺς Λῶντας εἰς τετράγωνον σχῆμα,

ε — Αναβῆτε τὸν βράχον — Προστάζει

Καὶ χωρῶν πρὸς τὸν βράχον μὲ τὸ μάχιμον βῆμα

Ο στρατός του τοὺς Πέρσας σκεδάζει.

Ο Υδάρηνς ὡς Πάνθηρ τραχυματίας βριχᾶται,

Καὶ ὡς πάνθηρ δρυῶν

Ἀκοντίζει τὸ ἔγχος καὶ κραυγάζει ε κιυκάτει »

Καὶ τὸ ἔγχος περῶν

Τὸν Μονάρχην τῆς Σπάρτης εἰς τὸν θώρακα ψάζει,

Πλὴν τοῦ θείου εὐθύνης Μεγιστά

Η αἰχμὴ θανατίμως τὸ μετάφρενον θραύσει.. .

Πίπις δ πρεσβύτης, ἄχ! σπαίρ' ή καρδία!

« Εἰ; τὸν Υδάρην! » Ο Μονάρχης κραυγάζει,

Καὶ μὲ ξίφος φρικτόν

Τὸ χρυσήλατον κράνος τοῦ Σπαρτάρχου διχάζει,

Καὶ κρημνίζει αὐτόν»

— Πλὴν εὐθύνης Αθανάτων τὸν ἀρπάζεις χειρες,

Κι εἰς εὐρεῖαν τὸν φέρουν ἀσπίδα,

Τὴν βορὰν μάτιων πάτηχουν ἀποσπάσουν οι θηρες,

Καὶ τὸ μένος τὸ ἀγρίου Βρασίδα.

‘Ο Τιγράνης ἐξαίφνης διεσπῶν τοὺς ἀνδρεῖους

Εἰς τὸ κέντρον δρμᾶ,
Καὶ καλῶν δεξιόθεν τοὺς θρασεῖς Ὑρκανίους

Νὰ κτυπήσῃ τολμᾶ,
‘Αλλ’ εὐθὺς δὲ Δηνέκης τὸν Λυδὸν ἀναρπάζει,

Κ’ εἰς τὰ λάσια στέρνα τὸν Θλίβει,
Καὶ τὸν Θλίβει ως χάλυψ—δὲ Λυδὸς βωβᾶ κράζει,—
Τὰ δυτικὰ του δὲ ἥρως συντρίβει.

Εἰς τὸν βράχον χωροῦσιν. ‘Ο Διύρυσμος πρῶτα
Τοὺς Κασπίους κτυπῶν

‘Αναρρίπιται ως δράκων, κι’ ἀναβαίνει τὰ νῶτα,
Νεκροὺς κάτω λιπῶν,

Οἱ ἀνδρεῖοι προσβίνουν.—‘Αλλ’ δὲ Γέργις πλευρόθεν
Μὲ στρατὸν ἐπιτίπτει ἀκμαῖον,

Αἴθιόπων δὲ νέφος μακροτόξων ὑφόθεν
Βίλη βρέχει ἐξαίφνης ἔχγαδαιον.

Δεξιὸς τοὺς προσβάλλει δὲ Δηνέκης Ὄτανης

Τῶν Περσῶν ἡγεμῶν,

‘Αχαιμένης διέσω τιὺς κτυπᾶ διθράνης
Μὲ τοὺς Σκύθας δρυῶν...

Εἰν’ ὅλιγοι δὲν εἶναι ἔκατὸν ἵσως πλέον,

Καὶ αὐτόματον ἔχουν τὴν χειρα,
Τραυματίαι εἰν’ ὅλοι, καὶ τὸ αἷμα τὸ ζέον

Τὸ φορῆ τοῦ θανάτου δὲ μετρά.

‘Αλλ’ ως διαν δέ μέγας τοῦ Ὀλύμπου Κρονίων

Συγκλονίζει τὸ πᾶν τὸν οὐρανὸν τὸν τοῦ θεοῦ
Καὶ ως ὄργια λύσσης τῶν ἀγρίων στοιχίων

‘Ολολύζη παιάν, τοὺς νολές τοῦ θεοῦ
Ἐξαπίνης πλήν σείσων τὴν ἀμβρόσιαν κόμην,

Κυανένη δὲ ὁρῷν ἐπινεύων,
Τὸν σκηπτὸν ἐπαφίη μὲν ἀθάναταν ῥώμην,

Καὶ τὸ ἄπειρον πρέμει σαλεῦσον,

Καὶ σιγοῦν τὰ στοιχεῖα, τὴν βοήν τὴν φρικιώδη

Τοῦ πολέμου κρατῶν,

‘Ανεβόσεν αἴρηνς δὲ Μονάρχης βροντῶδη

Τὴν βοήν του κροτῶν,

‘Εἰς τὸν θάρατον ὅλοι—τοῦ Μιθράνους τὸ τάγμα

Κ’ δὲ λοιπὴ στρατιὰ τῆς Ἀσίας

Κτρυνόπληκτοι μένουν, τοῦ δὲ σμήνους τὸ φράγμα,
‘Υπὸ μήνιδος λύεται θείας.

‘Θεὶς δὲ τῶν πολέμων μὲν ἀπαίσιον βῆμα

Καὶ πυρίπονος βιβάς,

Εἰς ἀνθρώπων σπαιρόντων ἀναβαίνει τὸ κῦμα,

Πλὴν εὐθὺς χιλιάς

Τῶν βιλῶν τοῦ θανάτου τὸν καλύπτει, καὶ κλέψει...

—‘Ω Ήράκλει! μὲν φρίκην κραυγάζει

‘Ο Δηνέκης πλήν πρῶτος δὲ βρατίδας ἀφίνει

Τὴν κραυγὴν, καὶ τὸν ἄνακτον ἀρπάζει.

Χίλιψ τοιε πτερόεις τὸν Βρατίδαν παγόνει

Καὶ τοῦ φεύγει δὲ νεκρός.

‘Ο δὲ ἥρως δὲν πίπτει δὲ βραχίων τὸν ζόγον

Τῆς Μυρτοῦς στιβαρός...

‘Ω! τὴν βλέπει, καὶ θνήσκουν... δὲ νεκρός πλὴν ἐσάρη

Τοῦ τῆς Σπάρτης κλειγοῦ στρατηλάτου,

Μετὰ τοῦτο δὲ πέλωρ Διηρέκης ἐπιράφη

Εἰς τὴν μάχην εὐθὺς τοῦ θανάτου.

‘Αναδύει δὲ Φοῖβος, καὶ τὴν Οἰην φωτίζει...
‘Αλλά πῶς δὲ Θεά!

Τὴν σιγὴν αἴρηνς χύνει, καὶ τὸ φῶς του σκοτίζει

Αἰματιώδης σκιά!

—Τὸν θρόμαξην δὲ τὴν γῆν τῶν ἥρωών

—‘Ερφοισάζει θεὸς χρησμοδότης,

‘Ολετῆρα τυράννων, καὶ ἐλευθέρων μητρῶν,

‘Οπου πέσουν ἀνδρίζει τὸ θέρης.

‘Ω! καὶ πῶς εἰς τὴν γῆν μας, πῶς δὲ Ἐλευθερά,

Βασιλίς ἀμαζών,

Εἰς τυράννων της τόσα ψυχαλεῖς

Νὰ μὴν τὴν ἀλαζών;

‘Εδῶ δπου δέ φωνειν δέξιης μυημεῖον,

Καὶ τὴν δόξαν μυρόνει τὸ αἷμα,

Αἱ κλεναὶ Θερμοπόλεις τὸ θυγατέρειν μεγαλεῖον

Κορυφόνουν μὲν ἀθάνατον σιέμπα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Οἱ κριταὶ τοῦ παιητικοῦ ἀγῶνος ἀνεξαιρέτως κατελόγισαν ως πλημμελήματα περὶ τὴν γλωσσαν καὶ περὶ τὴν ἔννοιαν πάνθ’ δσα, η κατὰ πιθανώτατον λόγον ἐνδείκνυνται ως παραπτώματα τῆς ἀντιγραφῆς, η μονομερῶς θεωρήσαντες ἀπεργήσαντο ἐναντία τῆς φυσικῆς ἔννοιας. Ἐγ τῷ συντάγματι λ. χ. τῷ ἐπιγραφομένῳ Θερμοπόλεις τὸ προσωνίζων, ἐνῷ ἀδύνατον εἶναι νὰ υποθέσῃ τις διτὶ δ συντάκτης οὔτε ἐγραφειν σύτε εἰδεῖ ποτὲ γεγραμμένον τὸ οἰωνός—κατελόγισαν τὸ γλαυκῶν πιστίς εἰνῶ καὶ τὸ Πανδώρα, ηις γράφει δις γλαυκῶν πιστίς (φυλ. 50, σελ. 27. στήλ. 1, § 3.) καὶ δ συντάκτης τῶν Θερμοπολῶν εἰδον ἀμφότερει τὰς λεξίες βοών πης καὶ κυνών—θεωρησαν πληγμελές τὸ ἀγέλη σ παράσσεις ἀγέλη σ παράσσεις ἀγέλη σ παράσσεις διτὶ δ πρωτητεῖς διτὶ δ πρωτητεῖς εἰν’ Ἐλληνική, ἐνῷ ἀμφότερεις νοοῦνται ἀναγκαιώς Περσικαὶ ἐκ τῆς θεσσαλίας τῶν λεξεων, καὶ δ στοῦ θρωπομού τῶν νικητῶν—«τὸ κεραυνοῦσιν σύνεφον, λέγουσι, δὲν δύναται νὰ σκορπίζῃ περὶ αὐτὸν βροντῶντα νέφη» καὶ διμωσίδες πάσι τις διτὶ δ κεραυνόδες ἐπισκήπτεις μετὰ τὴν βροντήν, καὶ διτὶ δ παρὰ τὸ φέρον αὐτὸν νέφος, δύνανται ἀλλὰ νέφη ἀσθενέστερα νὰ βροντῶσι μόνον—«Σὸ δάσος τῶν βουνῶν, λέγουσι, δὲν φλέγει σύτε πυρπολεῖ» ἀλλὰ τὸ φλεγόμενον καὶ πυρπολούμενον δύναται νομίζω καὶ νὰ φλέγῃ καὶ νὰ πυρπολῇσῃ; «τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον» ἵσως τὸ ἀντικείμενον εἶναι πολὺ ἀκατάλληλον πρὸς τοιούτον πάθος—αἱ ἐλέγετο καὶ τοῦτο ἀλλὰ δὲ παράστασις εἰς τὸ ἔξωτερον τῆς δέν εἶναι λίαν διπερφυσική—εἶναι μὲν φυσική, δέν εἶναι λίαν διπερφυσική δέν εἶναι μὲν φυσική, δέν εἶναι διπερφυσική τὸν θάνατον.

Ἐν τῇ Εὐφροσύνῃ δὲ ἐξηγήσις τῶν αἰφνιδίων ἀλλ’ ἐξαισίων συμπτωμάτων τοῦ ἀκατίου καὶ τοῦ πτωματοῦ τοῦ θρωπού βλέπει τὴν νύκτα τὸ στέρεωμα καταφωτίζομενον—δὲ παραβολὴ τοῦ κινουμένου στρατοῦ πρὸς τὸ φλεγόμενον δάσος δέν εἶναι μὲν φυσική, εἶναι διμωσὶς τὸν ἔδοξον θάνατον.